

val på den nya platsen vunnit laga kraft, det vill säga i många fall endast en månad innan han flyttar. Någon öfverenskommelse mellan den aflyttande folkskoleläraren och skolrådet om den förres kvarstannande på sin gamla plats utöfver den tid, då han har rätt att lemna den, torde till förebyggande af dessa olägenheter icke heller vara mycket att bygga på, då det väl lär vara i lärarens intresse att så snart som möjligt få öfvertaga den nya befattning, hvilken af honom blifvit sökt och erhållen.

På dessa skäl tillåter jag mig vördsamt föreslå, att Riksdagen för sin del belutar,

att sedan val af folkskolelärare egt rum, tjensten bör af honom tillträdas å den af förenämnda laga af- och tillträdestider, som inträffar näst efter sex månader från det valet vunnit laga kraft.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1878.

J. E. Erickzon.

N:o 136.

Af Herr P. Benjaminsson: Om förändrad lydelse af 9 och 12 §§ i Riksdagsordningen.

Vid 1875 års riksdag väckte jag motion om förändring i Riksdagsordningen af den 22 Juni 1866, der det stadgas, att, för att vara valbar till ledamot i Första Kammaren erfordras, att minst tre år före valet hafva egt fastighet till taxeringsvärde ej understigande åttatiotusen riksdaler eller ock till staten skatta samt under tid som nyss är sagdt skattat för minst fyra tusen riksdaler årlig inkomst af kapital eller ar-

bete, och att riksdagsman i Första Kammaren ej eger för denna befattning uppbära något arfvode; men då till följd af dessa stadganden det ofta faller sig ganska svårt att finna någon person som är valbar och utan någon ersättning vill åtaga sig denna befattning, hvarpå landstingen ofta få erfara vittnesbörd, föreslog jag derföre att förmögenhetsvilkoret för valbarhet till ledamot i Första Kammaren måtte nedsättas till hälften, eller till fyratiotusen riksdalers taxeringsvärde för fastighet eller till två tusen riksdalers årlig inkomst af kapital eller arbete, och att Första Kammarens ledamöter finge uppbära lika arfvode med Andra Kammarens ledamöter, hvaraf det skulle falla sig lättare att få personer som ville åtaga sig befattningen och dertill vore lika skicklige, men 1875 års Konstitutions-Utskott afslog då min motion på, efter min tanke, icke fullt hållbara skäl; jag får derföre nu förnya denna min motion och föreslå, att Riksdagen ville besluta, att 9 och 12 §§ i Riksdagsordningen måtte erhålla följande förändrade lydelse:

§ 9.

Till ledamot i Första Kammaren kunna endast väljas män som uppnått 35 års ålder samt ega och minst tre år före valet egt fastighet till taxeringsvärde ej understigande fyratiotusen riksdaler eller ock till staten skatta samt under tid som nyss är sagd skattat för minst två tusen riksdaler årlig inkomst af kapital eller arbete. Kommer riksdagsman, efter det han vald blifvit, i den ställning att han ej längre skulle varit valbar till ledamot i Kammaren, frånträder han sin befattning.

§ 12.

Hvarje ledamot af Första Kammaren åtnjuter af statsmedel ersättning för resekostnad till och från riksdagen, samt arfvode ett tusen tvåhundra riksdaler för hvarje lagtima riksdag, dock att, när antingen Konungen upplöser riksdag innan den varit fyra månader tillsammans eller ledamot af Kammaren eljest afgår från sin befattning under riksdagen, innan så lång tid af dess sammanträde förflutit, så ock under urtima riksdag, Kammarens ledamot undfår, jemte resekostnadsersättning tio riksdaler, hvilket dock ej må öfverstiga sammanlagdt ett tusen två hundra riksdaler.

Den ledamot af Kammaren som icke i rätt tid vid riksdagen sig inställer, skall för hvarje dag han uteblifver vara förlustig tio riksdaler af arfvodet.

Om remiss till Konstitutions-Utskottet anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1878.

Pehr Benjaminsson.

N:o 137.

Af Herr O. Toll: Om underdånig skrifvelse angående kontroll deröfver, att utländske handelsresande erlægga till stat och kommun deras rörelse fullt motsvarande afgifter.

»Varuauktioner» för utländsk räkning, »realisationer för utländska konkursmassor» — och hvad de benämnas dessa tyska metoder att hos oss helt behändigt afsätta den massa varor som man ej der kan blifva af med eller till transatlantiska platser exportera — hafva nu en längre tid fortgått nästan öfver allt i riket. Enär dessa försäljningar ej drabbas af några kostnader, som kunna jemföras med dem, hvilka den bofaste handlanden har att vidkännas i form af skatter, hyror, räntor för och förluster på ett fast lager, som ständigt måste hållas fullsorteradt och så vidare, och då de varor, hvilka på detta vis realiserats äro af den sämsta och billigaste art, så att ett skenbart än så lågt pris likväl lemnar en betydlig avance, inses lätteligen hvilket tryck denna ambulatoriska affärsverksamhet, eller rättare sagdt affärsskoj, inom vårt land skall utöfva på våra egna fasta handlandes affärsverksamhet. Men lika skadlig som den är för våra köpmän, lika stridande är den emot allmänhetens,